

- 4) Tämän jälkeen tavaramerkin haltija esitti hakemuksen menettelyn määräajan palauttamiseksi tavaramerkkiasetuksen 78 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Hakemus jätettiin alle kahden kuukauden kuluessa siitä, kun tavaramerkin haltija sai tiedon rekisteröinnin umpeutumisesta, mutta yli kahden kuukauden kuluttua siitä, kun laillinen edustaja sai tiedonannot.
5. Asetuksen 78 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että pyyntö esitetään kirjallisena kahden kuukauden määräajassa noudattamatta jättämisen perusteen lakattua. Esillä olevassa valituksessa on ongelmana se, kuinka määräajan alkamishetki on määritettävä.
- 6) Tavaramerkin haltija väittää, että merkityksellinen päivä on päivä, jolloin se sai ilmoituksen. Se oli täyttynyt kolmannen osapuolen välityksellä velvollisuuden maksaa uudistamismaksut. Tavaramerkin haltija sai tiedon virheestä ja mahdollisuuden noudattamatta jättämisen perusteen korjaamiseksi vasta saatuaan mainitun ilmoituksen.
- 7) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi kuitenkin SMHV:n näkemyksen siitä, että merkityksellinen ajankohta on päivä, jolloin tavaramerkin haltijan laillinen edustaja, jolle SMHV oli tiedonannon lähettänyt, sai tämän tiedonannon. SMHV nojautui asetuksen N:o 2868/95 77 sääntöön, jonka mukaan ”kaikilla SMHV:n asianmukaisesti nimetyille edustajalle toimitetuilla ilmoituksilla tai muilla tiedonannoilla on sama vaikutus kuin jos ne olisi toimitettu edustetulle henkilölle”.
- 8) Tavaramerkin haltija vetoaa valituksessaan seuraaviin perusteisiin:
- i) Mainitussa 77 säännössä olevan oletettaman tarkoituksena on se, että SMHV vapautuu ilmoitusvelvollisuudestaan, kun se lähettää ilmoituksen osapuolen edustajalle asioissa, joiden osalta edustaja on toimivaltainen toimimaan. SMHV:lla ei ole velvollisuutta muihin toimiin. Esillä olevassa asiassa ei voida pätevästi katsoa tilanteen olevan näin.
 - ii) Määräajan ”noudattamatta jättämisen peruste” lakkaa uudistamismaksujen määräaikaisten osalta silloin, kun itse tavaramerkin haltija ja/tai henkilö, jonka haltija on nimenomaisesti valtuuttanut vastaamaan tästä maksusta, todella tulee tietoiseksi tahattomasta maksamatta jättämisestä. Kaikilla muilla tulkintatavoilla tehtäisiin kyseinen säännös merkityksettömäksi. Erityisesti ammattimainen edustaja tietää aina merkitykselliset määräajat, ja hänen oletetaan olevan tietoinen niistä, joten sillä, että SMHV lähettää ilmoituksen tällaiselle edustajalle, ei normaalisti ole merkitystä missään tapauksessa.
 - iii) Uudistamismaksujen maksaminen on yksinkertainen varojensiiro, joka ei edellytä laillista edustamista. Osapuoli voi näin ollen maksaa nämä maksut itse tai sen voi tehdä kuka tahansa muu henkilö. Silloin kun osapuolen edustajalla, joka edusti osapuolta SMHV:ssa käydyssä menettelyssä, ei ole myös erillistä vastuuta uudistamismaksujen maksamisesta, maksamatta jättämisestä ilmoittamisella tälle edustajalle ei ole merkitystä. Mainitulla edustajalla ei ole laillista vastuuta toimia tällaisen ilmoituksen johdosta (vaikka hän voikin lähettää sen edelleen asiakkaalleen ammattieettisistä syistä).
- iv) Esillä olevien tosiseikkojen kaltaisessa tilanteessa muita tarkoituksia varten toimiva edustaja ei ole ”asianmukaisesti nimetty edustaja” uudistamismaksujen maksamista varten. Tälle henkilölle tehty ilmoitus ei näin ollen ole säännön 77 mukainen, eikä se merkitse säädetyt olettaman toteutumista.
 - v) Yhteenvedona voidaan todeta, että merkityksellisenä henkilönä on pidettävä sitä, joka on vastuussa kyseessä olevan toimen toteuttamisesta. Määräaika hakemuksen tekemiseksi voi alkaa kuluu vasta, kun tämä henkilö saa tiedon noudattamatta jättämisestä.
 - vi) Vaikka eurooppapatenttien myöntämisestä tehdyn yleis-sopimuksen määräykset eivät varsinaisesti ole sitovaa yhteisön oikeutta, ne on kuitenkin selvästi otettava huomioon. Jos Euroopan patenttivirasto on antanut ratkaisuja samoista kohdista, on erittäin suotavaa, että näitä kohtia tulkitaan samalla tavoin. Mikäli tulkinnot poikkeavat toisistaan, jommankumman tulkinnoista on oltava virheellinen. Valittaja väittää, että Euroopan patenttiviraston samoista kysymyksistä antamat ratkaisut ja mainitun viraston päätelmät ovat oikein.

(¹) Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1).

Valitus, jonka AceaElectrabel Produzione SpA on tehnyt 26.11.2009 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-303/05, AceaElectrabel Produzione SpA v. komissio, 8.9.2009 antamasta tuomiosta

(Asia C-480/09 P)

(2010/C 24/70)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: AceaElectrabel Produzione SpA (edustajat: avvocato L. Radicati di Brozolo, avvocato M. Merla, avvocato T. Ubaldi ja avvocato E. Marasá)

Muut osapuolet: Electrabel, Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- Valituksenalainen tuomio on kumottava.
- Ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt vaatimukset on hyväksyttävä tai toissijaisesti asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 61 artiklan mukaisesti.
- Komissio on velvoitettava korvaamaan asian käsittelystä kummassakin oikeusasteessa aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- 1) Kanneperusteille on annettu väärä merkitys, tuomiossa on syyllistytty väärään lainsoveltamiseen, tuomion perustelut ovat epäjohdonmukaiset ja ristiriitaiset tuen saajan yksilöinnin osalta ja sen osalta, miten komission harkintavaltaa tuen saajan määrittämisessä on arvioitu

Valittajana oleva AceaElectrabel Produzione SpA (valittaja) väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että valituksenalaista tuomiota rasittavat vakavat virheet, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt kanneperusteen, joka koski tuensaajan yksilöinnissä tapahtunutta virhettä, koska tuensaajan yksilöinti on subjektiivinen edellytys sille, että asiassa sovellettaisiin Deggendorf -tapauksessa vahvistettua periaatetta (jonka mukaan uuden yhteismarkkinoille sellaisenaan soveltuvaksi katsotun tuen maksaminen voidaan tietyissä olosuhteissa peruuttaa siihen saakka, kunnes samalle yritykselle aiemmin myönnetty lainvastainen tuki on maksettu takaisin). Valittaja riitauttaa ensiksi sen, että tämä kanneperuste jätettiin tutkimatta siltä osin kuin se koski EY 88 artiklan ja asetuksen N:o 659/99⁽¹⁾ rikkomista. Valittaja esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut väärän merkityksen kanneperusteen tälle osalle, jolla valittaja oli pyrkinyt yksinomaan osoittamaan, että tuensaajan virheellinen yksilöinti voidaan katsoa yhdeksi tyypilliseksi hallintotoimintana rasittavaksi virheeksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että tuen takaisinmaksamista koskevien sääntöjen rikkominen ei millään tavoin liittynyt asiaan, ja osoitti tällä tavoin antaneensa väärän merkityksen väitteille, joihin tämä kanneperusteen osa perustui.

Valittaja kiistää valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä jätetään kumoamatta komission päätös niistä vakavista virheistä huolimatta, jotka koskivat valittajan yksilöintiä uuden tuen saajaksi suhteessa ACEA -yhtymään, joka oli takaisin maksamatta jätetyn tuen tuensaaja. Tämä perustuu siihen väärään, epäloogiseen ja ristiriitaiseen tapaan, jolla yhteisön oikeuskäytännössä vahvistettua yritysryhmän taloudellisen kokonaisuuden käsitettä sovellettiin. Valittaja kiistää sen, että tätä käsitettä voitaisiin soveltaa kahden toisistaan erillisen yhtymän (kuten valittaja) määräysvallassa olevaan joint venture — yhteisyhtymykseen, koska yrityksiä koskevan taloudellisen kokonaisuuden käsitteen osalta tämä koskee ainoastaan tapauksia, joissa useita yrityksiä on yhden yksikön määräysvallassa. Virhettä on pidettävä erityisen vakavana siksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut merkitykselliseksi sen, että valittajana olevan yhtiön pääomarakenne on vahvistunut 70 prosentilla sellaisessa muussa taloudellisessa yhteenliittymässä, jolla ei ole mitään tekemistä takaisin maksamatta jätetyn tuen saajan kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin soveltanut

väärin toiminnallisesti itsenäisen yrityksen käsitettä toteamalla, että valittajaa ei voida pitää toiminnallisesti itsenäisenä siltä osin kuin se toimii kahden muun yrityksen yhteisessä määräysvallassa.

- 2) Kanneperusteille on annettu väärä merkitys, tuomiossa on syyllistytty väärään lainsoveltamiseen, tuomion perustelut ovat ristiriitaiset ja puutteelliset niiden valittajan väitteiden osalta, jotka se on esittänyt Deggendorf -tapauksessa vahvistetun oikeuskäytännön ulottuvuudesta esillä olevan asian arvioinnissa.

Valittaja esittää toisessa valitusperusteessaan, että asiassa Deggendorf annetussa tuomiossa omaksuttua oikeuskäytäntöä ei ole sovellettu oikein siltä osin kuin asiassa vahvistettiin komission omaksu kanta, ja Deggendorf -oikeuskäytännön soveltamisen edellyttämän objektiivisen edellytyksen olemassaolon osalta. Valittaja on riitauttanut erityisesti sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättylyn, jossa se vahvistaa, ettei komissiolla ollut velvollisuutta esittää tarkkaa ja yksityiskohtaista näyttöä siitä, että ensimmäisen ja toisen tuen kumuloidumisesta aiheutuu sillä tavoin haitallisia vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, että uutta tukea on pidettävä yhteismarkkinoille soveltumattomana. Näyttötaakkaa ilmoitetun tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille ei voida haluttaessa siirtää etenkään silloin, kun komissio ei ole käyttänyt välineitä, joita menettelyasetuksessa annetaan sen käytettäväksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tutkinut valittajan tätä koskevia väitteitä vaan vahvistanut kriittikömmästi komission päätöksen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ymmärtänyt eikä käsitellyt valittajan kanneperustetta siltä osin kuin se kohdistui siihen, että Deggendorf -oikeuskäytännöllä ei ole pyritty luomaan välinettä sellaisten yritysten sanktioimiseksi, jotka eivät ole maksaneet aikaisempaa tukea takaisin, vaan ainoastaan välttämään se, että yhdelle yritykselle myönnetty tuet eivät kumuloiduussaan voi aiheuttaa sellaista haittaa jäsenvaltioiden väliselle kaupalle, joka tekisi uudesta tuesta yhteismarkkinoille soveltumatonta siihen saakka, kunnes aikaisempi tuki on maksettu takaisin.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1).

Kanne 27.11.2009 — Euroopan komissio v. Tšekin tasavalta

(Asia C-481/09)

(2010/C 24/71)

Oikeudenkäyntikieli: tšekki

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: S. Pardo Quintillán ja M. Thomannová-Körnerová)

Vastaaja: Tšekin tasavalta